

Kell-e eső a nádnek?

Még a nádat is emlegették. Kimentek az urak, vadászni. Vadászat után, hogy vót nagy ünnepség, ugye. Jó vót a vadászat, sikeres vót a vadászat, no és... de ahugyan mentek befelé, a nád, tejig a nád vízben áll, és má hosszabb ideig vót szárazság ugye, és a Mátyás király ránézett a nádra, és mondja:

– Ennek is kellene az eső, a nádnek is kellene az eső.

A nagyurak elkezdtek rajta nevetni, vigyorogni:

– Hisz – aszongya – vízben áll, minek annak eső!

Nem szólt semmit a Mátyás király, ugye, megvót a vendégség, vendégség előtt mindenki egy lavórba, szolgálknak megparancsolta, hogy öntsön be mindegyikébe vizet, vessék le a lábbelit a lábukról, s tegyék be a lábukat a vízbe. Hát ugye: mit, hát Mátyás király nem normális? Mi van vele? Aszongya: mi lehet a királyval? Mért ezt csinálja?

No és aszongya: be vót téve a lábuk a vízbe, hozták a jó ételeket, és a lábuk a vízbe vót, az edénybe. És inni nem adott nekik. Csak evés vót. Ettek, ettek...

Hát aszongya:

– Ivás nem lesz, felséges királyom?

– Hát hisz a lábatok vízben van, mit akartok? Hát még felülről is akartok inni?

Hát azt mondja:

– Hát persze, hogyha eszünk.

Aszongya:

– A nádnek is a gyökerei vízbe vótak, de kellett neki felülről is nedvesség. Hát most ti is.

Hát ilyen vót a Mátyás király.